

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 103

číslo: 16

16. dubna 2023

Cena: 12 Kč

Slavnostní neděle

v Husově sboru v Hradci nad Moravicí

Památku výročí 431 let od narození Jana Amose Komenského uctili v neděli 26. března návštěvníci Husova sboru v Hradci nad Moravicí. Náboženská obec v Opavě v této malé kapli ležící pod místním hřbitovem připravila slavnostní bohoslužbu s přednáškou, kterou k překvapení organizátorů navštívil hojný počet zájemců.

Akce započala ve 14 hodin bohoslužbou, kterou odsloužila, spolu s bratrem biskupem olomoucké diecéze Tomášem Chytilým, sestra emeritní biskupka Jana Šilerová z náboženské obce Ostrava Heřmanice. Celou bohoslužbu doprovázel zpěvem pěvecký sbor Základní umělecké školy z Hradce nad Moravicí; zazněla například známá píseň Ó, Pane náš od Věry Martinové či z Taizé známé Salvator mundi, Per cruce a Adoramus Te Christe.

Kapli poctil svou návštěvou také bratr patriarcha Tomáš Butta, který po bohoslužbě pronesl slova u pomníku J. A. Komenského na zahradě kaple, kam následně položil věnec k uctění památky Komenského. Během tohoto pietního aktu se zahradou také rozezněly známý husitský chorál Ktož jsú Boží bojovníci a slezská hymna. Následovala přednáška bratra Marcela Sladkowského z náboženské obce Zlín, který si připravil zajímavou prezentaci o odkazu Komenského ve výtvarné tvorbě a výzdobách sborů husitské církve v bývalé ostravské diecézi. Pro návštěvníky bylo také připraveno pohoštění, které spolu s počasím dotvářelo atmosféru povedené akce.

V neděli na Boží hod velikonoční začaly v této kapli letošní bohoslužby, které se konají vždy první neděli v měsíci od 10,30 hodin až do svátku památky zesnulých. Organizátoři se těší na vaši přítomnost nejen na bohoslužbách, ale také na dalších akcích, které pro vás připraví.

David Švrček
náboženská obec CČSH v Opavě

Pěvecký sbor Základní umělecké školy z Hradce nad Moravicí doprovázel setkání zpěvem v kapli i při pietním aktu na zahradě sboru. Další fotografie najdete na webových stránkách církve.

Seder ekumenicky

Na Květnou neděli jsme v Táboře uspořádali trochu v předstihu sederovou večeři – ryze ekumenickou. Sešlo se nás jako apoštolů a zastoupeny byly všechny křesťanské denominace tábořské, také Hasada, která se stará o to, aby zde židovské kořeny opět vyrašily ve formě „proutků z pařezu Jišajova“. Letos jsme seder nacvičili a příští rok, dá-li Hospodin, uspořádáme totéž ve větším. Již jsme se na to (a možná i na společné Bílé sobotě) při pouti křížovou cestou klockotskou s kolegy duchovními domlouvali.

Tedy *Le šaná habá bi-(je)rušalajim!*

Příští rok na shledanou v Jeruzalémě! **K. M. Lukasová**

Ostrovky invalidních sourozenců

Milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.
(1. Janův 4,7)

Jednou za čtrnáct dní jezdím navštívit domov pro zdravotně postižené. Zřídili jej za minulého režimu stranou od civilizace vysoko v horách. Snih se tam drží hodně dlouho. Ale ještě déle se tam drží - a doufám, že udrží - jedinečná atmosféra nepředstírané lidskosti. Člověk s mentálním hendikepem (často spojeným s nejrůznějšími tělesnými omezeními) je totiž upřímný, přetvařovat se neumí, je ryzí ve všem, co prožívá. Samozřejmě dovede být i zlostný či agresivní, ale jedná se o spontánní reakce, protože naplánovat něco zlého a zákeřného je nad jeho síly. Svým osobitým způsobem zůstává čistý, nevinný i v situaci, kdy se nechová hezky k ostatním. A vnímá neobyčejně citlivě, jak se ostatní chovají k němu. Touží po náklonnosti, blízkosti, dotyku. Milovat a být milován. Tuto základní lidskou potřebu nedokážou mentálně hendikepovaní zakrývat a nestydí se za ni. Což o nás - takzvaně normálních - říct nelze.

Nedostatek lásky a ztrátu důvěry ve skutečnost, že jsme milováni, si vykompenzujeme všelijak. Upneme se k náhražkám a šidítkům. Ta ovšem dlouhodobě nefungují, a proto vedou k dalším a dalším zklamáním, v jejichž důsledku postupně tvrdnou a vysychají lidská srdce. Nejhorší je zatvrdit se v děsivém přesvědčení, že máme svaté právo mstit se každému, kdo odmítá naši verzi příběhu a nesdílí naše utkvělé představy o tom, „jak by věci měly být, aby svět byl v pořádku“.

Pokud se takový zdánlivě normální člověk vyšplhá do vedoucích pozic, na kapitánský můstek, odkud by rád otáčel kormidlem dějin, projeví se jeho patologická frustrace ve vši zhoubnosti. Jeho agresivita nebude spontánní, nýbrž chladně vykalkulovaná, půjde o součást plánu na ponížení a podrobení „nevědčnicků, co pohrdli naší náručí“, nepřijali náš pohled na svět a dovolili si jít vlastní cestou. Takže bomby a rakety na ně! Když už nás nemilují, ať se nás alespoň bojí!

Bohu díky za domovy, kde převládá atmosféra lidskosti, kde se dá volněji dýchat a nechat se obejmout člověkem, jemuž srdce nezkaženě. Bohu díky za ostrovky lásky uprostřed světa, kterému škodíme snahou uvést jej násilím „opět do pořádku“. Jezdím si tam pro naději. Učím se od „invalidních sourozenců“, že touha milovat a být milován opravdu způsobuje veliké postižení, celoživotní hendikep, ale postižení pozeňané, za něž se nemusím stydět, cítit se provinile, vidět v něm slabost a léčit je ideologickými prášky na tvrdnutí a vysychání srdce.

Lukáš Bujna

(inspirováno knihou Egona Bondyho *Invalidní sourozenci*)

Rozhovor s Bohumilem Ždichyncem

o jeho knihách zaměřených na známé i méně známé postavy jižních Čech

V hlavní budově Krajského úřadu v Českých Budějovicích se ve čtvrtek 2. února 2023 uskutečnila prezentace knihy *Jihočeské osobnosti (známé a méně známé) – Oživování kulturní historie* autorů Bohumila Ždichynce a Vladimíra Novotného.

Slavnostního křtu knihy se ujaly osobnosti spjaté s jihočeským regionem. Kromě spoluautora Vladimíra Novotného a výtvarnice Claudie Ondok to byla primátorka Českých Budějovic D. Škodová Parmová, senátor T. Jirsa, radní Jihočeského kraje T. Bouzek a členka Syndikátu novinářů a Rady obce spisovatelů H. Hosnedlová.

Knihu, pojednávající o jedenadvaceti jihočeských osobnostech, pokřtili v souladu s právě probíhajícím Suchým únorem stylově – tedy bez alkoholu.

Kdy a v jakých souvislostech přišel nápad věnovat se jihočeským známým a méně známým osobnostem?

Jsem bytostný Jihočechem, můj rod pochází z Pošumaví. Začal jsem zkoumat, jak bych asi v této krajině žil, kdybych se narodil v téže době jako moji předci. Celou historii v souvislosti s osídlováním krajiny jsem zpracoval v knize na pomezí literatury faktu a autobiografie *Stopy v srdci* (2017). Živobytí předků

nebylo lehké, ale žít v souladu s přírodou bylo určitou zárukou přežití. Nejjihočeštějšího Jihočecha lze v představách zbytku světa popsat jako zemitého člověka, který v ruce drží prut na ryby a navlečen v selské haleně právě odjíždí na husitském valníku stavět vozovou hradbu. Současný svět je jiný.

Digitální technologie pronikly i na jih Čech, ale orální paměť se váže na určitá místa spojená se silnými příběhy. Splétá se v ní tušení minulých i budoucích časů, legendy o milostech a zázracích, objevitelská historie i očekávání spojená s působištěm významných osobností a dějištěm událostí či literárních textů.

Se spoluprací s odborníky z muzeí a knihoven máš bohatou zkušenost a znáš i ta úskalí, která pátrání po faktech a jejich zkoumání s sebou přináší. Nelze nezmínit tvůrčí práci na další knize.

Jde o knihu *POZAPOMENUTÍ JIHOČEŠI* (2021), kterou jsme napsali s literárním historikem a kritikem Vladimírem Novotným. V ní se připomínají životní osudy a tvůrčí význam jedenadvaceti kulturních osobností (zejména spisovatelů), které jsou v různé míře spjaté s regionem jižních Čech a nejednou mohou

Dokončení na str. 3

111. výročí narození mého otce faráře Františka Božovského - má cesta za Kristem

S radostí jsme se shromáždili 26. 3. 2023 na výročním shromáždění náboženské obce v Příbrami na Březových Horách, abychom vydali svědectví o dalším roce naší činnosti v náboženské obci a připomněli si i službu mého otce Františka Božovského, který nám dal tolik víry, naděje a lásky do života. Vyrůstala jsem se svými mladšími sestrami na faře a byla jsem svědkem otcovy služby, což mě vedlo k myšlenkám, zda bych i já mohla stát jednou za stolem Páně. Po ukončení činnosti jako ředitelky mateřské školy pro děti s lehkými disfunkcemi jsem nastoupila na VOŠ Husův institut teologických studií a za pět let přijala jáhenskou a za 10 let pak kněžské svěcení. Jsem vděčná Bohu, že mi dal možnost sloužit v náboženské obci, kde ze svých 70ti let služby působil 50 let i můj otec. Setkávám se s lidmi, které oddával a křtil a ráda poslouchám, jak v mnoha rodinách vzpomínají na jeho láskyplný pohled a duchovní službu, ve které se snažím dle svých sil pokračovat. Mám radost, že se ve šlépějích svého dědečka vydala i má dcera Hanka, která si předloni připomněla zde v Příbrami, kde často také spolu slouží, již 25 let od svého kněžského svěcení. Děkuji Bohu za každý den služby a vyprošuji náboženské obci i celé církvi hojnost Božího požehnání.

Jana Skořepová, farářka v náboženské obci Příbram-Březové Hory

Postní svědectví

Bratři a sestry, moji milí, rád bych se zde vyznal a proslovil svědectví o poutu, kterým jsem vázán k tomuto společenství. Jak inspirativně připomněl farář Štěpán Smolen v knize „Pominuté chvály“, církev neroste množstvím postavených budov (ani zbouraných) a zorganizovaných projektů, nýbrž vnitřním životem věřících. Roste svatostí křesťanů, láskou k Bohu a k bližním bez rozdílu, kterážto je nezměřitelná a nevykazatelná ve výročních zprávách. A právě včera tomu bylo 111 let, kdy se narodil jeden z takových křesťanů a určujících lidí mého života, můj kouzelný dědeček a náš nezapomenutelný bratr farář František Božovský. V listopadu tohoto roku si zároveň připomeneme těžko uvěřitelných dvacet let od jeho úmrtí. Když dědouš opouštěl tento svět, navštěvovali jsme ho každý den s babičkou v nemocnici. A tehdy jsem podruhé v životě prožíval čas, kdy jsem se přestal prát s Bohem a odevzdal jsem se. A dostavil se

nepopsatelný klid a až mystická úleva. Jako kdyby se mě skrze spícího a k Otci odcházejícího dědečka dotýkal sám Kristus. Nebeský Otec přesouval jeho život k oslavení na věčnosti a daroval mi vnitřní pokoj, tuto skutečnost přijmout a porozumět jí. Rovněž se mi dostalo milosti, abych mohl v nejtěžších měsících bolesti žít s babičkou zde vedle na faře, která v posledních letech chátrá. Možná dva roky jsem vstával a uléhal na dědovu postel vedle babičky, zatímco moje žena spávala v kanceláři. Až později jsem si uvědomil, že ve stejném domě jsem prožil první měsíce svého života. Na zahradě u fary každou neděli vyrůstali oba naši kluci, na svět se tam klubala i naše Andělka. Nám stejně jako radě z vás se na této faře dostalo mnoha duchovních darů, radosti a naděje. Fara není budova ani úřad, přestože ji takto občas nesprávně označujeme, ale služebna s pootevřenými dveřmi a místo modlitby, tudíž místo set-

kávání s Bohem. A tak vás prosím, mějme to stále na paměti. Druhá část mého svědectví směřuje k naplnění odkazu, který zde děda z Boží milosti zanechal. V posledních letech své služby toužil po svém nástupci, který by rozhodoval, co bylo zaseto. Těšil by se, že se zde farářského vesla nakonec ujala jeho dcera (Jana Skořepová), stejně jako se těšil ze služby Hanky (Tonzarové). Zároveň si nedokážu představit, že by nedokázal rozeznat okamžik, kdy už mu tělesná slabost a zaneprázdnění sebou samým neumožňuje vidět bolesti tohoto světa. Každý člověk totiž má absolutní hodnotu, bez ohledu na sílu potlesku a místo, na které je postaven. Každý z nás může být podle svých hřiven stejně služebný za kazatelnu jako

při náhodném setkání na ulici. A tak se nebojme žít, nechme se přetvářet Bohem, abychom nevyhasli. Asi zde není nikdo, bratři a sestry, kdo by nevnímal, že nám Pán dává určitou budoucí naději skrze obětavou kazatelku a snad z Boží milosti brzy i jáhenku Štěpánku (Sedleckou). A je na každém z nás, jak ji budeme pro službu podbírat, aby náš sbor zůstával místem nové naděje nejen pro nás, ale pro opuštěné, trpící a hledající, za nimiž hojně přicházel i náš Pán. Bratři a sestry, prožíváme čas, kdy dobrý Bůh sám nám dává tuto postní dobu, abychom se připravili na Velikonoce, na nový život, který se v nás chce rozvinout. Teolog Anselm Grün se za tento čas modlí: „Dobrý Bože, má to být doba obrácení

a změny smýšlení. V minulém roce proběhla postní doba tak rychle kolem mě. Chtěl bych letos prožít tuto dobu tak, aby se změnilý mé návyky a mé myšlení se mohlo proměnit. Chtěl bych se jeden den této doby vědomě postit a modlit za jednoho člověka. Nechci, aby to byla rychlá a nezávazná přímluva. Chci se za něj postit, aby si uvědomoval, že je tebou pozeňaný. Půstem mi bude mé tělo celý den připomínat tohoto člověka.“
Moje modlitby k tvému požehnání směřovaly včera k Tobě, milá sestro farářko Jano.

Toto svědectví bylo proneseno na shromáždění náboženské obce ČCŠH v Příbrami 26. 3. 2023.

Martin Jindra

Nad Písmem

Vyjít ze zavřených dveří

Jan 20, 19-31

Sestry a bratři, Ježíšova svatost, moc a autorita vedla mnohé lidi k úvahám o tom, „zda opravdu není Mesiáš“. Nutili Ježíše, aby se tak projevil, ale on sám zachovával v tomto ohledu obezřetnou zdrženlivost. V evangeliích nechybí výslovná prohlášení víry v jeho mesiášskou důstojnost – u prvních učedníků po Ježíšově křtu nebo ve vyznání Marty před vzkříšením Lazara. Zvláště působivé je Petrovo vyznání jako reakce na otázku apoštolům: „A za koho mě pokládáte vy?“ – „Ty jsi Mesiáš!“ Tato víra prvních učedníků vyslovená Petrem je nepochybně pravá, ale zároveň nedokonalá, protože představa Mesiáše je ještě příliš spojena s nadějí na obnovu pozemského království. A nyní – po smrti jejich Mistra – vedou apoštoly otázky „co s nimi bude“ k panickému strachu před zlobou Ježíšových katů a izolují je do uzavřeného společenství s klíčem uvnitř. Cožpak by mohl Mesiáš trpět? Což by mohl prohrát s nepřáteli? Zemřít potupně na kříži? Měl zrušit otroctví svého lidu, zvítězit nad Římany, přemoci vše, co nás ohrožuje a dusí, darovat nám svobodu, pokoj a bezpečí. „My jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ (L 24,21), ale jeho smrt je koncem našich nadějí. Bůh však nečekaně plní svá zaslíbení! Nebyl to nedostatek rozumu, nepružnost chápání, jen neschopnost učedníků shromážděných za zavřenými dveřmi přijmout Boha, jak on chce, abychom ho přijali – jako Boha, který se v Kristu pro nás daruje, který v tom Ježíši Nazaretském i za nás trpí, umírá a slavně vstává z mrtvých. A tak teprve, když se uprostřed této společnosti malomyslných, bázlivých a rozhádaných lidiček zjevuje Ježíš jako ten Ukřížovaný a Vzkříšený, co mu před smrtí probodli bok a předtím ruce přibíli na kříž, je to jasné. Je to on. Bůh nás neopustil! Žádné dveře nejsou pro Krista překážkou, to on nás vyvádí z vězení smrti, strachu a uzavřenosti. A nepřichází s prázdnou – rovnou daruje pokoj, který osvobodí od paralýzy strachu a neschopnosti vyjít ze sebe a nabídnout také druhým lidem nový život. Daruje dary Ducha, které vinu zbabělosti promění v odpuštění, malomyslnost v radost, rozhádanost v jednotu.

Vdechnutí oživujícího Ducha tak najednou z přítomných učedníků činí muže kompetentní ke zvěstování evangelia, odvážné a schopné služby, účastníky společenství, které má Otec se Synem, a dokonce nositele jeho daru odpuštění: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (J 20,23) Apoštol Pavel později formuluje tuto zodpovědnost (v níž opravdu nejde o privilegia) a úkol církve „posílat odpuštění a smíření dál“ ještě jinak: „...v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření“ (2 K 5,19). Syn předává dál své poslání přijaté od Otce, a jeho vdechnutím Ducha se rodí církev. Vzpomeňme na stvoření prvního člověka, Adama, kterému byl vdechnut duch života. Tak nyní i Ježíšovým vdechnutím vzniká „nové stvoření“ – před Bohem nestojíme jako položky ze sborové kartotéky se zaplacenými církevními příspěvky, ale jako znovu-zrozené Boží děti, kterým se nového narození „z vody a Ducha“, vírou a křtem, dostalo právě vzkříšením Ježíše Krista. Církev není předně instituce, ale událost proměny, tvořená vždy znovu setkáním s živým Kristem. Možná i některá naše setkání v modlitebnách a sborech připomínají shromáždění za zavřenými dveřmi. Přemítáme, co bude dál. Přeshlapujeme, sčítáme ty, kdo zradili, zapřeli, opustili nás, jak moc toho pro Pána vykonal ten či onen, jaké máme zásluhy. Jistě, Bůh naslouchá i našim stížnostem a beznadějším. Ale svět „tam venku“ nečeká. Podmínkou k vyjítí z křesťanství, které se uzavírá do svých problémů a hledí jen na vlastní pohodlí či prospěch, je touha otevřít se tomu Duchu, který byl darován. Skutečné křesťanství má velikonoční charakter, protože nový život, do kterého člověk vstoupil, není ničím jiným, než vlastním životem Zmrtvýchvstalého (Ef 2,5n). A proto i nás apoštol Pavel vyzývá: „Probuď se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus“ (Ef 5,14). Haleluja! Aleš Tomčík

Z kazatelského plánu

1. neděle po Velikonocích

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja! (1. Petrův 2,2)

První čtení z Písma: Skutky 2,14a.22-32

Tužby velikonoční (I):

2. Aby Kristovo vzkříšení našimi srdci proniklo a k životu věčnému nás přivedlo, modleme se k Hospodinu.

3. Aby Kristovo vítězství v celém světě zavládlo a mír národům přineslo, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Nebeský Otče, ve velikonočním tajemství jsi ustanovil novou smlouvu smíření. Dej, ať všichni, kdo se znovuzrodili v obecnosti těla Kristova, svým životem zachovávají to, co vyznávají svou vírou! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 1,3-9

Evangelium: Jan 20,19-31

Verše k obětování: Matouš 28,2.5.6

Verš k požehnání: Jan 20,27

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti za dary chleba a kalicha, které jsi nám udělil pro naše vykoupění a spásu. Dej, ať jsou nám zdrojem nového života! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 146, 252, 258, 260

Pane náš, dnešek je den radosti. Oslavujeme tvé jméno, tvou cestu, která neskončila beznadějí potupné smrti a v chladu temného hrobu. Děkujeme ti za to, že na této cestě smíme i my mít podíl. I pro nás se otevřela naděje velikonočního rána, které zahání každou temnotu v nás i kolem nás. I my jsme pozváni do svobody od všeho, co nás svazuje, stavuje a užívá, co nás vzájemně rozděluje a vnáší mezi nás nepokoj. I my se smíme nově nadechnout a vyjít ven ze zavřených dveří, za kterými zakrnělo naše křesťanství, naše víra, naděje i láska. Ani samotná smrt už pro nás není posledním nepřítelem a pečeti zpackaného života. Pane Ježíši Kriste, dej, ať nepropadáme pokušení vracet se zpět do otroctví zla, které se tváří jako největší svoboda a naplnění života. Vyznáváme, že nás to často táhne jít po vlastních cestách - a tvoje zaslíbení věčného života se nám zdá být příliš vzdálené a neskutečné. Prosíme tě, ujmi se nás v naší slabosti - vždyť ty jsi zvítězil nade vším, co nás od tebe vzdaluje. Amen

Zprávy

Připojujeme se ke gratulaci paní profesorce Dagmar Kašové z náboženské obce Karlín (na fotografii s květinou), která oslavila 90 let. redakce

Dialog na cestě slaví dvacátiny

Co je člověk, aby byl hoden na tomto světě být? Takhle mnou kladená otázka je dozajista starší než ta identicky hamletovská. Svět pozemské marnosti je pouze skicou něčeho skutečného, věčného. Morální vědomí směřuje k nalezení morálního konsenzu. Ne všechno, co je zákon, je také právo. Jsme dostatečně morálně inteligentní? Bolest a radost, hloubku a pomíjivost pocitů, naléhavost neopakujícího se okamžiku v poznání lidskosti, i to může vyjadřovat dialog, který drží prst na samé tepně bytí a zaznamenává i nesouzvuk osudu... Jsme na cestě... Dialog představuje zvláštní rozměr lidského nitra, v němž si uvědomuji skutečnou hodnotu věcí. Mysl reguluje tok informací přicházejících zevně i zevnitř těla. Nekonečný prostor je neměnný v rozmanitosti a proměnnosti, nakonec i ve své bezčasovosti. Člověk nemůže podstatu tohoto prostoru změnit, avšak může se stát zrcadlovým obrazem jeho malé části. Být zrnkem soli pro potřebné...

Dialog na cestě je literárně dramatický klub. Jeho posláním je vytvářet otevřené, tolerantní a ekumenicky laděné společenství. Sdružovat lidi všech generací, kteří chtějí přispět k hledání dialogu svou tvorbou: poezií, prózou, svými kresbami, grafikami, fotografiemi, hudbou. Byl založen v roce 2003 spisovatelkou PhDr. Olgou Nytrovou ve spolupráci s NO CČSH Praha 1, Staré Město, dále pak od roku 2004 pokračovala spolupráce již s NO CČSH v Praze 8 – Karlíně. Obětavými spolupracovníci byly od počátku dr. M. Hlasivcová, K. Salmonová a přidala se postupně řada dalších. Cennou oporou pro tvůrčí činnost klubu byli prof. M. Balabán a prof. Z. Kučera a další osobnosti. Velký počet společných setkání Pražského klubu spisovatelů je zveřejňován na kanálu Dialog na cestě na YouTube. Videozáznamy tak umožní zhlédnout pořady zájemcům, kteří nemohli osobně přijít. Tyto záznamy natočil a ve svém volném čase sestříhal, ozvučil a doplnil titulky Václav Strachota. Otevřel tím nový rozměr prezentace klubové činnosti Dialogu na cestě. Dialog na cestě přináší souměřitelnost a radost ze společného díla. Ze vzájemné inspirace s Pražským klubem Obce spisovatelů ČR vznikají navíc konkrétní díla piščíků umělců. Bohumil Ždichynec

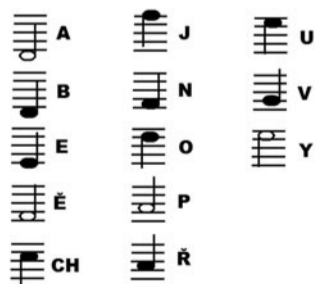
Rozhlasová bohoslužba

V neděli 23. dubna se bude v náboženské obci naší církve v Lošticích (Palackého 447/21) od 9 hodin konat bohoslužba přenášena Českým rozhlasem. Srdečně zveme k účasti i poslechu. red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Radost z Velikonoc by nás měla nutit k nadšenému zpěvu, ale zvolme raději například píseň č. 260 z našeho Zpěvníku než následující noty. Ty totiž nepředstavují melodii, ale „tajné“ písmo. Rozluštíte ho?

(Řešení z č. 14: oslův ocas, palmový list, Ježíšův knír, Ježíšova bota, plášť, na kterém Ježíš sedí.)

Jana Krajčířiková

Nedělní nakrojení

Bliží se 24. duben, kdy opět oslaví svůj svátek všichni Jiří. Na tom vcelku není nic neobvyklého. V tento den však také každoročně slaví svůj svátek i všichni skauti a skautky. Sv. Jiřího si vybrali za svůj vzor, který již více než 100 let je pro ně symbolem boje dobra proti zlu. Ale co s tím má společného nějaké nakrojení? Nakrojení nebo někdy též nakrojený den, byla výzva ke všem skautům, aby si v určený den oblékli skautský kroj a dali všem vědět, že skauti tu přes všechny proměny času stále jsou.

A tak mám pro nás, pro všechny skauty a skautky patřící do CČSH, takový návrh. Pokud již tak nečiníme, přijďme tento rok, nejbližší neděli před svátkem všech skautů, tedy 23. dubna, na bohoslužby v kroji. Skautským jazykem řečeno, přijďme nakrojení. A jelikož skauti byli vždy „národem“ užitečným, ujmeme se nějaké konkrétní služby a pomoci při bohoslužbách – čtení biblických textů, přípravy bohoslužebného prostoru, přímlyvných modliteb či jiné věci sloužící ku prospěchu celého společenství. Je pravdou, že svátek všech skautů nemusí být jedinou příležitostí k nakrojení a službě. Můžeme využít i jiné události, kdy se církev shromažďuje – zrod CČSH, památka Mistra Jana Husa, diecézní shromáždění, církevní sněm, Den válečných veteránů a podobně.

Boží požehnání ať nás provází! A jelikož je v církvi dosti možností se potkat, budu se s vámi těšit na viděnou.

Petr Vopálka – Čmelák

Výstava Purpurová vertikála

V pražském Domě U kamenného zvonu na Staroměstském náměstí právě probíhá bilanční výstava Margarity Titlové Ylovsky, která patří k nejvýraznějším výtvarným osobnostem generace 80. let. Umělkyně používá různá neobvyklá média, například rtěnku nebo hlinu a krásný prostor je zaplněn působivými instalacemi. Velmi mne oslovil např. její cyklus 100 madon, který vznikl od roku 1991 do roku 2022. „Namalovala jsem stovku madonek hlinou na jemné plátno. Vidím tu fantastické ženy, matky a jejich malé holčičky. Každý muž se z ženy rodí, zajímá vás to?“ ptá se autorka nad obrazy vyvedenými z materiálu, z něhož člověk povstal a v němž mizí, zaniká.

Margarita Titlová Ylovsky jako studentka monumentální malby na Akademii výtvarných umění koncem 70. let minulého století hledala vlastní styl. Pátrání ji zavedlo do ateliérů a bytů neoficiálních umělkyní či umělců, jako byla Adriena Šimotová, Karel Nepraš nebo Václav Boštík.

„Jako kdyby tekla řeka v korytu, dravě a přesným směrem,“ vzpomíná dnes pětadesátiletá výtvarnice na setkání s autory, kteří zaujali jednoznačný postoj ke komunistickému režimu. „Dnes jako kdyby se řeka rozlila a najednou je krása spíše v té obrovské šíři možnosti, ve které člověk musí hledat. Není to na první pohled jasné,“ dodává.

„Vždycky mě zajímá vizualizovat něco skrytého, vrhnu se po ní a využiju ji.“ Když najdu technologii, která to může zjevit, vrhnu se po ní a využiju ji.“ Margita Titlová Ylovsky využívá jak jednoduchých až banálních prostředků, tak také nejrůznější fyzikální principy, jako je magnetismus nebo lom světla v optickém hranolu. Do centra jejího zájmu zároveň vstupuje stále významnější světlo, které pak figuruje jako důležitý komponent mnoha instalací a nakonec i obrazů, kde spektrum přenášené na plochu odrazem je součástí i předlohou pro další malířské zpracování (1997-1999). Vedle zcela abstraktních děl se zabývá historickou pamětí - osobní, když různými metodami reinterpretuje fotografie z rodinného archivu, nebo tuto pamět rozšiřuje a zaciluje naši pozornost k ženám, které každá svým osobitým způsobem historii tvořily.

Galerie hlavního města Prahy k výstavě pořádá také spoustu komentovaných prohlídek a workshopů, některé z nich vede přímo Margarita Titlová Ylovsky. Výstava potrvá do 14. května, je otevřena útne 10-20h a rozhodně stojí za vidění. Zdroj www.ghmp.cz

Markéta Černá

Z ekumeny

EKUMENICKÁ VIGILIE

Spiritualita Taizé stále inspiruje. Není honosná a abstraktně složitá. Lidé v této francouzské vesničce chodí na bohoslužby se zpěvy, společně jedí, diskutují a pracují. Přesto je zdejší prostředí otevřené světu a zpěvy z Taizé znají na Novém Zélandu, v Indii, v Číně.

V říjnu 2021 byl bratr Alois z Taizé pozván, aby promluvil na zahájení biskupské synody o synodalitě v Římě. V proslovu k synodálním otcům a papeži Františkovi řekl následující: *Děkuji vám, Svatý otče, že jste svolal tuto synodu. V Taizé jsme byli dojatí, že jsme byli pozváni na její zahájení. Děkujeme také za tradici pozvání delegátů z jiných církví. Bude cenné slyšet od nich o jejich praxi synodality, jejich výhodách a omezeních. Sejděme se k modlitební vigílii, a to nejen účastníci synody v Římě v říjnu 2023, nejen katolíci, ale všichni, kdo patří Kristu.*

Od 12. do 15. března 2023 se v Římě sešlo více než 60 zástupců různých církevních hnutí a křesťanských tradic, aby pokračovali v přípravě ekumenické akce „Společně – Shromáždění Božího lidu“, kterou 15. ledna 2023 veřejně vyhlásil papež František.

30. září a 1. října 2023 se v Římě za účasti papeže Františka a zástupců různých církví uskuteční ekumenická modlitební vigílie, která nás sjednotí ve chvále a tichu, v naslouchání Slovu. Mladí lidé ve věku od 18 do 35 let z celé Evropy, ze všech církevních prostředí, jsou zváni od pátečního večera do nedělního odpoledne a budou vítáni na víkend sdílení, aby společně putovali jako Boží lid.

Nejsme skrze křest a Písmo sestrami a bratry v Kristu, spojenými ve společenství, které je sice nedokonalé, ale přesto skutečné? Není to Kristus, kdo nás volá a otevírá nám cestu, abychom s ním šli vpřed jako společenství spolu s těmi, kdo žijí na okraji naší společnosti? Na této cestě, v dialogu, který usmíruje, chceme mít na paměti, že se navzájem potřebujeme, ne proto, abychom byli společně silnější, ale jako příspěvek k míru v lidské rodině.

Ve vděčnosti za tento rostoucí smysl pro společenství můžeme najít potřebný impuls k řešení dnešních výzev, kterým čelí polarizace, jež rozdělují lidskou rodinu a křik země. V setkání a vzájemném naslouchání krácejme společně jako Boží lid.

Zdroj: <https://together2023.net/> <https://omnesmag.com/en/newsroom/the-youngsters-will-pray-for-the-synod-in-an-ecumenical-meeting/> Jiří Bochez

